

Lélek Sándorné Ekpafat: Mezsgyén

Lélek Sándorné

2014.

Szerzői jogvédett kézirat

Mezsgyén

Az asszony amint befordult az utcába, rögvést észrevette a feléje integető kezét. Szaporázni kezdte lépteit, arra gondolva, talán valakinek segítségre van szüksége. Pár lépés választotta el a kapuban álló férfitől, akinek a kezében felismerte férje kulcstartóját. Heves szívdobogása és légszomja figyelmeztetett a veszélyre. Remegni kezdett, alig jött ki hang a torkán. A férfi lehorgasztott fejjel, zavartan közölte, a férj megbízásából a mentőtiszt adta át a kulcs-csomót egy rövid üzenettel: „valószínű infarktus.”

Az asszony elsápadt, lábából elillant az erő, a hang, mit ezután hallott értelmetlen foszlányokká silányultak. Arra sem emlékezett, hogyan búcsúzott el.

A konyha közepén állva tért magához, kezében szorongatva mobilját. Hívta a kórházat, a központból alkalmanként megszakított monoton zenét hallott, zakatolt a feje, kavarnak a gondolatai. Percek múlhattak el, mire valaki megszólalt. Pár mondat után az intenzív osztály ügyeletesét kapcsolták. Az orvos először pontosította a beteghez fűződő kapcsolatát, majd közölte jelenleg is a keringés helyreállításán dolgoznak. Kérte, keresse fel az osztályon, vagy érdeklődjön később.

40 éves házasság lesznek a nyáron, két diplomás gyermekük van. Az egyik sikeres ügyvéd, a másik két éve álláskereső, a saját képességeivel szeretne érvényesülni, ezért minden baráti segítséget visszautasított. Egy pályakezdőnek így nehéz munkát találni. Most éppen korrepetál. Az órákért nem kér pénzt, de elfogadja, amit adnak neki, így jut egy kis zsebpénzhez.

Azonnal értesíteni kell a gyerekeit, suhant át az agyán. Már nyomta telefonja billentyűjét, amikor meggondolta magát.

Át kell gondolnia mit, hogyan tegyen, ilyenkor a kapkodással sokat árthat. Meg kell várni, mit mond az orvos, nem rohanhat ajtóستól a házba. Minden esetre be kell mennie a kórházba azonnal. Úgy érezte, összeroppan a tehetetlenség súlya alatt. Remegett és fázott, úgy érezte kabátját hideg széllel beleték.

A kórházhoz vezető úton az elmúlt évtizedek eseményei peregtek le előtte a sors vetítőjében.

Első kockákon az új lakásba költözés, majd a gyerekek óvodai és iskolai ballagásai, diplomaosztók, a házépítés, nyaralások sátorban, s a tengerparti utak emlékei suhantak tova. Életükben hullámvölgyek és csúcsok váltogatták egymást, oly természetesen, mint bármelyik családnál. Az összetartozás, az egymás iránt érzett felelősség, az alázaton nyugvó szeretet mindenen átsegítette őket. Szerencsésnek mondhatták magukat.

Nem lehet vége! Oly sok minden vár még rájuk. Az unokák megérkezésének öröme mindenkinek kijár. Istenem segíts! - hallotta saját hangját. Nem volt

gyakorló hívő, ateista szülők megkeresztelt gyermekeként nevelkedett. Keresztvíz alá falun élő nagyszülei kérésére tartották, ők ragaszkodtak a keresztség szentségéhez. Imádkozni a nagymamájától tanult, aki elvitte a vasárnapi misére, mikor náluk nyaralt. Mindig hitt egy felsőbb hatalomban, a teremtésben, de nem mélyedt el a vallások ismerésében. Abban a pillanatban mégis tudta, hogy segítséget csak is onnan remélhet.

A kórházhoz közelítve lassította lépteit, - késleltetni szeretette volna az időt. A liftre várni kellett. Elővette a telefonját és felhívta a kisebbik fiát. Elmondta hol van, kérte, szóljon a bátyjának és jöjjenek utána.

Az osztályon beöltöztették, egyszer használatos zöld fityulába, maszkba és köpenybe, nejlon cipővédőt kellett viselnie, csak így léphetett az U alakú terembe, ahol paravánok választották el egymástól a betegeket. Mindenhol gépek, csövek. Még soha nem látott hasonlót.

Férje ágyához vezették. Megijedt, látva a viaszsárga arcát és verejtékező homlokát. Orrába dugott csöveken keresztül kapta az oxigént. Vékony huzalokkal, gépekkel volt összekötve, mely egyenetlen csipogó hangot adott. Kezébe vette a hűvös, nedves kezét és a gyógyulásról beszélt imigyen: „... nem sokára..., minden rendben lesz..., együtt végig csináljuk..., legyőzzük ezt is...”

Mi mást is mondhatna ilyenkor az ember, ha nem azt, miben maga is bízik és reményt nyújt szeretteinek és önmagának szóban, gondolatban, és cselekedetben egyaránt.

A férj válaszolni szeretett volna, de látni kellett nehezebbre esik minden szó és szusszanat. Az asszony szájához emelte két ujját, jelezve, hogy most nem szabad beszélni.

Az orvos mindössze pár percet engedélyezett. Megtörölte a beteg gyöngyöző homlokát, végigsimított a kezén és elköszönt tőle.

A folyosóra érve megszabadult alkalmi öltözékétől, kikóválygott a csapóajtón, szabad utat adott elfojtott könnyeinek, melyek végig csorogtak sápadt arcán. Rosszul érezte magát, majdnem összecsuklott, lehuppant a hideg padra.

Nem érzékelte az időt, nem tudja mennyi telhetett el belőle, mire a gyermekei megérkeztek. Az orvos számukra is engedélyezett egy röpke látogatást.

Ólomlábakra váltottak a percek, azon vette észre magát, hogy imádkozik. Megszakítás nélkül mondja a Miatyánkot. Gyermekekora óta nem hagyta el a száját fohász, mégis minden mondat eszébe jutott. Amint végére ért, kicsit megkönnyebbült, majd újra kezdte...

Arra lett figyelmes, hogy gyermekei állnak mellette és kérdően néznek rá. Megérezte reményre és biztatásra várnak.

„- Apátok meg fog gyógyulni,” - jelentette ki határozottan.

Éjszaka nehezen teltek az órák, már pitymallott, összekulcsolt kézzel imádkozás közben végre a pillái is leragadtak. Telefonja riasztására ébredt,

összerezte, kikapcsolta az ébresztő funkciót, s felkelt, rendbe szedte magát leült a nagyszalhoz, kezébe temette fejét és hagyta a könnyeit potyogni. Később beszólt a titkárnőnek, szabadságot vett ki. Nem mondta el az okát, ismerte Hajnalkát, félóra múlva telekürtölné az egész céget.

Telefonált az osztályra. Az ügyeletes közölte, éjfél körül sikerült a beteg állapotát egyensúlyba hozni, de napokra van szükség a kardió-sokk kivédéséhez.

Azonnal a fia szobájába sietett közölni a jó hírt. A fiú arcára nyugalom költözött, így szól édesanyjához: „éreztem, hogy így lesz, hiszen tegnap megjósoltad, hogy Apa meggyógyul.” - Jól esett, hogy a gyermekei bíznak benne. Sietett elkészülni és indulni a kórházba.

Amint a szomszéd kapujához ért, becsöngetett. Megköszönte a segítséget és elnézést kért, ha előző nap megfeledkezett volna erről. Be szeretnék volna hívni, de számára ebben a helyzetben minden percnél különös jelentősége volt. Azonban nem mulasztotta el megígérni, hogy legközelebb elfogadja a meghívást.

Az osztályra érve hiába csengetett, nem jött ki senki, a kiszűrődött ismeretlen zajból arra következtetett, hogy valami baj lehet odabent, nagy volt a sürgés-forgás, gépeket húznak, vontak vagy toltak. Pár perc múlva egy nővérke ki dugta a fejét és udvariasan közölte, várnia kell, talán egy óra múlva jöjjön vissza. Rosszat sejtett, nem mozdult. Egy ilyen helyen mindig történhet valami, még is úgy érezte a férjével vannak gondok. Félóra elteltével egy szakápoló lépett ki, tőle is érdeklődött, de avval hátrított, betegről csak az orvos adhat felvilágosítást. Egyszer csak csend lett. Az idő lassan vánszorgott, dideregve ült a padon. Elhatározta, nem megy el, ameddig nem látja a férjét.

Dél körül a főorvos lépett hozzá, bemutatkozott, mélyen a szemébe nézett és közölte: „az újraélesztés eredményes volt, a férje keringése rendeződött, sajnos a sokkot nem tudták kivédeni. A csatának most vége, azonban még idő kell a végső győzelemhez. Bemehet a hozzá, de csak pár szót váltsanak, egyelőre ne terheljék.”

Betartotta az orvos utasítását. Az ágy melletti gép egyenletes, ritmusos halk csipogással jelezte a halál feletti győzedelmet.

A férfi ismét beszélni szeretett volna, de nem engedte, hiába suttozta, hogy nagyon fontos lenne.

Egész úton hazafelé azon gondolkodott, vajon mi lehet ennyire fontos... Reggel óta fáj a gyomra, hazaérve megpróbált valamit magába tömni, de alig ment le pár falat. Soha nem érezte magát ennyire kiszolgáltatottnak, bizonytalannak. Édesanyja jutott eszébe, aki gyakran említette, amikor az édesapja meghalt: „ha az ember elveszíti a párját, félelme lesz belőle”.

A sors vetítőjében ismét peregni kezdtek a filmek. Visszapenderítették az egyetemi évekhez. Gondolatai elidőztek a vizsgák előtti drukkoknál, az eredményhirdetés utáni dorbézolásoknál megelevenedtek a képek. Kedvenc helyükön, a Várban lévő kisvendéglőben találta magát. Orrában érezte a cigaretta füsttel és az ételszaggal keveredett falakból áradó dohos szagot. Fülében felcsendültek a rekedt hangú zongorista dallamai. Ízlelőbimbói érzékelték a porhanyós, ropogós bőrű, sült csülök mennyei ízét.

Zoltán egy ilyen vacsora közben kérte meg a kezét. Sokáig jártak jegyben, ez az állapot olyan előnyökkel járt, hogy a kollégium legfelső emeletén kibumlizhattak maguknak egy kétágyas szobát, ahol a házások éltek. A három párnak három szoba, egy közös konyha és vizesblokk jutott, még is az volt maga a földi paradicsom.

Ott csiszolódtak össze, életük legboldogabb időszakaként emlékeznek vissza azokra a boldog évekre. A gyenge menzával sem elégedetlenkedtek, egyikük sem volt válogató, gyerekként mindenevővé váltak.

Eget rengető szerelem volt az övék, legalábbis így emlékeznek vissza. Nagy szeretkezések után sokszor nyakukba vették a várost, járták a budai éjszakát, majd megpihentek egy olcsó kisvendéglőben, ahol összebújva hallgatták a rekedt hangú zongoristát és felezték meg a csülök vacsorát.

A következő pillanatban elszakadt a film, visszatért a jelen valóságában. „Csülök Pékné módra”, kattogott a fejében. Elhatározta, az lesz a menü amint férje hazatér. Elszégyellte magát, negyven éve nem volt elég, hogy megtanulja, hogyan kell elkészíteni a párja kedvencét. Pár éve vett egy eredeti cserépedényt, elképesztően sok baromság jutott eszébe, mit lehet benne sütni, de a csülök kimaradt. Nagyon jól tudja, ez nem éppen diétás étel, azért talán nem árt meg belőle néhány falat. Minden esetre előtte kikéri az orvos véleményét. Nem volt konyhatündér, általában mindenki ott evett, ahol délidőben tartózkodott. Egy gyengébb ebéd után, este meleg vacsora került az asztalra. Hétféteken felváltva utaztak a két nagyihoz, - ameddig az megadatott nekik. Különös alkalmakkor felkerekedtek és ünnepélyes keretek között étteremben költötték el az ebédet, vagy a vacsorát. A régi kisvendéglők hangulata azonban soha nem tért vissza, hiába keresték. Ha arra sem volt indíttatásuk, hogy lemenjenek valahova, akkor ételfutárral hozattak fel harapni valót. A fiúknak ez tetszett legjobban, mert nem kellett hozzá átöltözni. Sokat harcolt, hogy megértesse velük, egy ünnepi ebéden illik megtisztelni egymást az alkalomhoz illő öltözéssel.

Eddig jutott a gondolataiban, az órára pislantva megállapította, már indulhat is vissza. Vajon mire ér oda? A félelem páncéljába sajtoltva lépett ki az utcára.

Sokat jelentett az a pár perc, amit ismét a kórteremben tölthetett. Az orvos megnyugtatta, jól alakulnak a dolgok, tartósan kiegyenlített lett a keringés, az életfontosságú szervek nem károsodtak.

Amint férje ágyához ért, a férfi újfent beszélni kezdett. - Valamit el kell mondanom, - kezdett hozzá.

Mihelyt ez a mondat elhagyta a száját, a gépek megbokrosodtak. Az egyenletes csipogás végtelen galoppra váltott, a görbék ritmusos tánca vészjelző rángatózásba kezdett. Az ápolónő azonnal ott termett.

- Kérem, egy szót sem tovább! Ne izgassa fel magát. most nem szabad beszélnie, sem mozognia, szigorú ágynyugalomra van szüksége – szólt a beteghez határozottan, mégis barátságos hangon. Pár pillanatig a monitorral szemezett, majd zsebéből elővette jegyzetét írt valamit, amit a megfigyelőlapon is rögzített és az orvosi szoba felé vette az irányt. Talán egy perc múlva az orvossal tért vissza, a görbék azonban ismét tangóra váltottak. Az orvos ránézett a képernyőre, ellenőrizte az adatlapot és szótlanul távozott.

A némaságra ítélt férfi szeméből könnypatak fakadt, sós könnye végigfolyt arcának redőjén és szájánál felszívódott. Nyelte a könnyeit. Felsége nem győzte vigasztalni a láthatóan kétségbeesett férfit.

- Kérlek, nyugodj meg, meglásd minden rendben lesz, otthon mindent elmesélhetsz – suttozta.

Anyjukat a fiúk otthon türelmetlenül várták, mindenről részletesen beszámoltatták. Zoltán a nagyobbik fiú ideges lett.

- Anyu gondolkozz, mit akarhat Apa annyira elmondani. Talán jó lenne, ha mégis megtehetné. Soha nem láttam őt elgyengülni, most pedig Te is sírni láttad. Nagyon fontos lehet...” - Anya, Te láttad máskor is Apát sírni?” - kérdezte Attila.

- Nem, gyerekek, soha nem láttam sírni apátokat, hála a jó Istennek nem hiszem, hogy valaha is lett volna rá oka. Engem is aggaszt, kíváncsivá tett, de semmi nem lehet olyan horderejű, amivel apátok árthat magának, vagy mi neki a kíváncsiságainkkal, eljön majd annak is az ideje, hogy megtudjuk. Sokáig beszélgettek, későre járt, amikor a nagyobbik fiú asztalt bontott és indulni készült.

Egy hónap múlva költözünk, kezdheted a dobozolást – szólt oda öccsének búcsúzásként. - Most egyáltalán nem ez a fontos –válaszolt a kisebbik fiú kissé ingerülten.

Zoltán a közeli lakóparkban vásárolt lakást, ahova barátnőjével költözik. Öccse bekuckózhat az apai nagyanyjuk utáni örökségbe, a garzonba. A szülők ezt követően ketten maradnak.

Az asszony nem folyt bele fiai tömönatos beszélgetésébe, de egész idő alatt azon morfondírozott, milyen furcsa lesz ketten ülni a nagy asztalnál, így is

megrítkultak az asztal melletti hosszú éjszakába nyúló nagy beszélgetések, mióta kis Zoli nem él velük.

Lefekvés után ismét imára kulcsolta két kezét. Hamar elaludt, az elmúlt napok kimerítették. Szokatlanul mély álomba merülhetett, mert reggel az álmára sem emlékezett.

Első gondolata Zoltán volt. Nem késlekedett, hívta a kórházat. Az ügyeletes orvos készségesen tájékoztatta, az éjszaka eseménytelenül telt, a várakozásnak megfelelően haladnak előre, mindennap közelebb kerülve a gyógyuláshoz vezető úthoz.

Sokáig állt a zuhany alatt. Jól esett testének a víz lágy simogatása. Bízott benne, kicsit nyugodtabban telnek majd a napjai. Teát főzött és egy szelet vajjas kenyér is lement, nem érezte gyomrában a félelem markát. Alig várta a tíz órát, hogy indulhasson.

Az osztályon senkivel sem találkozott, sterilen beöltözött. A kórterem előtt elhaladva, a folyosóról rálátni az ágyra. Férje helyén egy nő feküdt, átvágott torkából vastag cső kapcsolódott a lélegeztető géphez. A masina egyenletesen, vészjóslón szuszogott. Üvegnek tűnő hengerében harmonikaszerű készülék adagolta az életet biztosító oxigént a betegnek.

Többre nem emlékezett, egy magas vizsgálóasztalon tért magához.

- Hol van a férjem?! – kiáltotta magából kikelve.

- Tessék megnyugodni, Balogh urat át helyeztük egy másik ágyra, szépen javuló eredményei és kielégítő állapota ezt lehetővé tették, túl van az életveszélyen. Azon az ágyon, ahol eddig feküdt, a válságban levő betegeinket tartjuk, ott van meg a legjobb lehetőség az újraélesztéshez és ott helyeztük el legújabb technikai eszközeinket – fejezte be magyarázatát az orvos, eközben az ápolónő lesegítette a vizsgáló asztalról.

Levetett védőöltözetébe ismét beöltöztették, férje ágyához kísérték és leültették egy székre. Zoltán arcának viaszsárga színe enyhe rózsaszínre változott. A testén lévő, és a testéből kilógó huzalok, csövek változatlanul kellékei voltak még az életének, de szemmel láthatóan jobban volt. A monitoron rendezettebben kergették egymást a görbék. A férfi gyengén megszorította felesége kezét és csendben így szólt.

- Nagyon szeretlek benneteket, ha hazamegyek, mindent elmesélek és megbeszélünk. Nagyon várom azt a napot – sóhajtott egy nagyot, szemei elhomályosodtak, gondolatpókjai sűrű hálószövésbe kezdtek a homlokán, melynek hatására a máskor alig észrevehető halvány ráncok elmélyültek. A gépek nem rakoncátlankodtak, a nővérke sem szólt rájuk.

Fogták egymás kezét, a pillanat szeretet-sátra alá a remény angyala is megérkezett, szárnyaival betakarta őket.

Ezt követően vad kancaként vágattak előre a napok, fogyott a kétség. Mindennap új örömet tartogatott számukra. Megkezdődött a fokozatos terhelés, az ágy körüli sétát felváltotta a gyógytorna, és az egyre több energiát igénybevevő lassú menetelés. Az egyre hosszabb lépcsőzések következtében beköszöntött a nagy nap, lekerült az általános osztályra, a biztos gyógyulás első állomására. Mindenki megnyugodott.

Az asszony napi imája soha többé nem maradt el, aminek meg is lett a látható eredménye. Az Úr kegyelmét megkapták. Fogadalmat tett! Megtalált hitét soha többé nem adja fel, bármit is tartogat számára a sorsa.

A betegre várt még egy nagy műtétnek számító beavatkozás, egy érkonstrukció a koszorús ereknél. A lábában futó erekből vesznek el egy darabot, amiből ki képezik a sérült szívizmot ellátó áthidaló érhálózatot.

Valamikor természetes volt az ilyen nagy kiterjedésű ék-alakú szívizomelhalások esetében az azonnali megoldás.

Addig nem lehet nyugodt a család, míg túl nem lesz az operáción, hiszen addig ki van téve egy újabb infarktus veszélyének. A kímélő életmód az előírt mozgás nagyon fontos szerepet játszik a megelőzésben. Három hónap múlva kaptak sürgősségi időpontot. Bízna benne, az Úr nem veszi vissza tőlük, azt, amit megadott.

Azon a napon, amikor Zoltán hazatért, izgatottan közölte, fontos bejelenteni valója van, nem hallgathat tovább!

Fejét kissé megbillentette, tekintetét az asztallapjára szegezte, nem nézett senkire, majd fiaihoz így szólt:

- Történetem, amiről nem tudtok, négy éve kezdődött.

Egy szakmai értekezletre kellett mennünk. Kettőnk közül csak egyikőnk kapott lehetőséget, édesanyátok úgy döntött, hogy én menjek. Az előadás második napján lementünk a kollégákkal a bárba, ott találkoztam Lillával, az alföldi részleg vezetőjével. A pezsgő hűtött-, az éjszaka forró volt. Pár napig együtt bolyongtunk és egy szobába aludtunk. Lilla várandós lett. Nem kért semmit, de a kislányt megszülte harminchét évesen. Azóta kéthetenként, amikor pecázni járunk Lacival, lemegyünk a lányomhoz. Az asszonyhoz az említett idő óta nincs semmi közöm. Valójában egyikünknek sem jelentett sokat a pár napos kaland. Egyetlen ember, Laci, a barátom ismerte a titkom. Óriási teher nehezedett a vállamra, egyfolytában őrlődtem, úgy éreztem megöl a lelkiismeretem. Mint látjátok, be is jelentkezett számonkérésre. A kislányt nagyon szeretem, de benneteket soha nem akartalak elhagyni, ti az életem vagytok. Kérem, döntsetek a sorsom felett, mindennel szembe kell és fogok nézni, vállalom, bármi legyen is a következménye. A bűneiért, egyszer meg kell mindenkinek fizetni! - fejezte elcsukló hangon.

Döbönt csend fogadta a vallomást. A sokkból asszonya tért magához elsőnek.

- Egyelőre fel kell épülnöd, a kislányt hozza el az anyja, én elmegyek anyámhoz azon a napon. A fiúk mielőbb ismerjék meg a testvérüket. A többit bízzuk az időre.

Csodálkozott magán, milyen nyugodtan fogadta a bejelentést. Észrevette Zoli fia megvető pillantását és Attila aggodalmát. A kisebbik fiúnak az apja volt a példaképe.

- Igen Apa, Anyának igaza van, most nincs itt az ideje a nagy döntéseknek. Az állapotod sem megfelelő a rád váró gyökeres változásra - válaszolt apjának, Zoli gúnyosan, nem titkolva dühös gyűlöletét.

Attila csak annyit tudott kinyögni: - Apa miért? Miért tetted ezt velünk?

Zoli felállt, anyját hosszasan megölelte és nyugtatgatta:

- Nagyon szeretlek Anya, Te soha nem maradsz egyedül, bízzál bennem! - Majd az apjához fordulva így szólt:

- Vigyázz magadra, az orvos utasításait ne felejtse el betartani, szia! A fiú távozása után, pár perc múlva Attila is elhagyta az ebédlőt, és a szobájába vonult. Ketten maradtak az asztalnál. Nem tudtak mit kezdeni egymással, tényleg nem volt alkalmas az idő a nagy beszélgetéshez.

A következő hetekben mindenki nehéz terhet cipelt sorspoggyászában. Az asszony alázatosan kiszolgált és gondozta férjét, de csak a legfontosabb dolgokat beszélték meg egymással. Külön-külön is szenvedtek. Klári imáiban kérte az Úr segítségét egy olyan megoldáshoz, ami a lélek legkisebb sérülésével jár.

Három hónap múlva az operációt elvégezték. A férfinak szerencséje volt, nem úgy, mint egykori szobatársának, aki három árvát hagyott maga után. A hegek szépen gyógyultak, állapota gyorsan javult. Zolika barátnőjével beköltözött új lakásába, Attila egyelőre nem ment sehova, hátha apjának lesz szüksége a garzonra. Nincs döntés. Az asszony nem tudja, mit tegyen. Szereti a férjét, talán el is tudná fogadni a helyzetet, azonban rettenetesen megalázottnak, kiszolgáltatottnak, becsapottnak érzi magát, akit csúnyán kihasználtak. Élethalál harcot vív a lelkében. Ebben az állapotban a férjét sem teheti ki nagy változásnak.

A fiúknak mielőbb kapcsolatot kell keresni féltestvérükkel, hiszen az a gyermek nem tehet semmiről. Zoltán a gyermeke anyjához nem mehet, idegenek maradtak egymásnak. Az asszony egyébként évek óta együtt él valakivel, aki a kislányt gyermekeként szereti, neveli, sőt ha Zoltán lemondana róla, a nevére is venné.

Klári édesanyja azt tanácsolja, próbálják meg újra együtt és bízzák az időre a végső megoldást. Talán egyszer a kölcsönös bizalom is újra bekopog hozzájuk és velük marad örökre. Mert ugye azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, " ha az ember a párját elveszíti, csak félelme lesz belőle" – ismételteti egyre

gyakrabban a mama... Klári nagyon lefogyott, bőre szinte a csontjára aszalódott, lélekben, akaratban azonban megerősödött.

Hat hónappal később, Zoltán újraszületése után, vasárnap, az anya kolompolta össze a családot, hogy bejelentse végleges határozatát. A család tagjai kora este már az asztal körül toporogtak. - A fiúk számára ismeretlen illat lengte be a teret. Biztos a szagelszívóval lehet a baj - latolgatták egymás között. Nem sokkal később, az asztal közepére egy cseréptál került, benne sercegő bőrű, piros, ropogósra sült, gőzölgő csülökkel. De nem ám akárhogyan elkészítve, hanem eredeti Pékné módra. Még furcsállották, de már szokják, hogy a ház asszonya asztali áldást mond, mielőtt hozzákezdenek az étkezéshez.

A srácok összekacsintottak, érzékelték, ez az este más lesz, mint gondolták. Zoltán fátyolos szemmel követte, megtört felesége és felnőtt gyermekei minden mozdulatát. Reménykedett, része lehet egyszer a család újraegyesülésének ajándékában, - ami ezen az estén be is következett.

A férfi tányérjára asszonya szedett, úgy, ahogyan azt közös életük első pillanatától megszokták. Egy ujjnyi csülköt vágott, hozzá rengeteg salátát. Hiába, az orvos utasításait ebben a családban, mindenkinek be kell tartani! A mennyei lakoma után pezsgőt bontottak. A fiúk átölelték anyjukat. Az asszony közük intette férjét, a megtért bárányt, aki az egymásba kapaszkodott család vállán sírta ki magát, nem szégyellve a könnyeket.

Az est folyamán Attila bejelentette, két hét múlva beköltözik a mama garzonjába. Ezen kívül még egy örömhírt tartogatott számukra, boldogan közölte, megkapta az állást, amire egy hónapja jelentkezett, így a kis lakás teljes költségét fedezni tudja és megkezdheti önálló életét.

Klári életének legfontosabb állomásához érkezett. Oda, ahova csak azon az imahídon keresztül juthat el az ember, ahol az Úr olyan hatalommal vérteti fel a hozzáfordulókat, amit az kaphat meg, aki elfogadja a Szentlélek ajándékát. A feltétel nélküli, alázatból táplálkozó szeretetet, melynek alappillére a megbocsájtás és a másik ember elfogadása hibáival együtt, ha azt őszintén megbánja.